

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

ΑΘΩΟΣ Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1644)

κατήρφορος κατέληγε σὲ μιὰ χαράδρα, στο βάθος τῆς όποιας κυλόδος ένα ποτάμι. Δέν πιστεῖνον νὰ κάνωνται μισή ώρα τούλαστον.

Τὸ πλαγιαὶ κατελήγει σὲ ένα κάθετο βράχο, ἔπειτα πάνω ἀπὸ τὸ νερό. Μὲ τὴν φύσα ποὺ ἡ Μπλούμπειλ εἰχε πάρει, βούτηξε μέσα στὸ νερό. Εἶχα πεποιθῆσαι στὸ καλὸ ζῶο καὶ δὲν φοβήθηκα. Τὸ νερὸ ἡγαντινὸν ποὺ βαθὺ καὶ ἐπομένων ἡ βούτηξα μαζὲ μοῦ φάνησε ἀτέλειωτη. Σὲ λίγο ἀνέβηκαμε στὴν ἐπιφάνεια. Εἶχα βρῆ ἀπὸ τὴν σέλλα, καραπούσα τὴν φράδα ἀπὸ τὰ γκέμια καὶ κολυμπώσα διπλὰ της. Τέλος πατήσαμε σὲ στερεὸ ἔδαφος στὴν ἀντιπέρα δηθύν. Τὸ μπανίον εἰχε δροσίσει τὴν Μπλούμπειλ καὶ τὴν ξεκούσα.

Στάθηκα γιὰ νὰ βεβαιωθῶ διτὶ δὲν εἰχε χτυπήσει πουθενά, καβαλλίκενα πάλι καὶ φύμα. Ἀπὸ ἑκεὶ καὶ πέρα ὁ δόρυος ἦταν διμαλλὲς καὶ δὲν ἀργήσαμε νὰ φθάνουμε. Ἐγένορδα ζεστίκωσα τὰ παλληγάρια. Αὐτὸι διπλίστηκαν καὶ οέλλωσαν τὸ ἀλογό τους.

— Αντὴν ἡ φράδα σου είνε μοναδική, φίλε μου —είπε ὁ Σμιθ στὴν ἀκούσην τὸ διαδούμην ποὺ είχαμε κάνειν. Μπορεῖ νὰ μηδὲ ἀπολυτὴν δήσης στὴν ἐπιστροφὴ τὴν θέλεις νὰ σὺ δώσωσες ἔνα ἄλλο ἀλογό;

— Οζί. Η Μπλούμπειλ θὰ τὰ καταφέρῃ. Μονάχα δόστε μου μιὰ μποτίλλα κονιά.

Σκούπισα κατὰ τὴν φράδα, ἔτλυνα κατόπιν τίς πληγές της μὲ τὸ κονιάκ, τράβηξα καὶ ἔγινο μερικές ψυφτζίες καὶ τὸ ἔδωσα στὴν Μπλούμπειλ τὸ πιο, ἀνακαύστημένο νερό. Μετά ἔνα τέταρτο είμασται ἐτοιμοὶ καὶ ζεκυνθήσαμε Φωστάρι, ἥταν ἀδύνατον ν' ἀκολουθήσουμε τὸ δόρυ τὸν ἔργομεν μου. Πήγαμε ἀπὸ τὸν κανονικὸ δόρυμα...;

Καθὼς πλησίαζαμε, ἀκούγοντοσαν ἀραιοὶ οἱ πυροβολισμοὶ ποὺ τὸ γέρο Τζίμι, ὁ ὅποιος μόνος τὸν ἀντιστεκόταν ἀράμα. Εἴχαμε φθάσαι σχεδὸν δευτέρα μὲ φρίξη ειδάμε διότι οἱ Μαδροὶ είχαν βάλει φρούτα στὴν καλύψη, τῆς διότας ἡ στέγη καύσταν σὰν πυροτέχνημα. Στενάσαμε καὶ τὸν Τζίμι ὁ δόπιος κουβαλοῦσα στὴν ἀγκαλιά της Ρόζη.

— Κουράριο Τζίμι! Φθάσαμε!... φύλαξε καὶ βίασα τὴν Μπλούμπειλ νὰ προχωρήσῃ. Άλλα τὴν ίδια στιγμὴ τὸ φτροῦ ζῶο τινάχτησε καὶ πλούσιστηρε. Κι' ἀμέσως κατόπιν σφράστηκε χάριο. Ἐγώ, ζαΐστηκα, τὸ φῶς μου θόλωσε καὶ ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου....

Κάποια, ἀκούσα διμήλιες κονιά μου καὶ ἀνοίξα τὰ μάτια μου.

— Μπλούμπειλ! —φώνηξα— Γηργηδα σύσσε την! Λίγο δάρμα... θέν μου, ποὺ βρίσκομαι; πονάζα καὶ μὲ κόπτο ἀνακαύσθησα στὸ κρεβάτι μου. Ποῦ είνε οι Μαδροὶ;...

— Ήστασε Τζίμι—είπε ὁ Σμιθ—οἱ Μαδροὶ ἔφυγαν. Βρίσκεσαι κονιά μου, κι' ω τὸ Τζίμι κι' ἡ Ρόζη. Πέφασαν ἔβδομάδες ἀπὸ τότε. Ήσουν πολὺ ἀρρωστος...

— Τζάκ, ἀγάπημένε μου είσαι καλύτερα τώρα;—μὲ φρόντησε ἡ Ρόζη.

‘Απὸ τὴν Ρόζη ἔμαθα διτὶ ὁ Τζίμι εἰχε πληγωθῆ καὶ διτὶ τὴ συγκρήτη ποὺ φθάσαμε ἦταν ἐτοιμος νὰ σοτωτῷ τὴν Ρόζη γιὰ νὰ μὴ πέσῃ ζωντανὴ στὰ χέρια τῶν Μαδρῶν καὶ κατόπιν θ' εντοκτονοῦσε καὶ αὐτός... Τὴ φτωχὴ μου Μπλούμπειλ τὴν εἰχε βρῆ ἔνα βέλος τῶν Μαδρῶν καὶ τὴ σοτώτη. Τὴν είχαν θάψει στὸ μέρος ποὺ ἔπειτα μαζὺ μὲ τὴ σέλλα της καὶ μὲ τὰ φάλαρά της.

Γύρουσα τὸ κεφάλι μου πρὸς τὸν τούχο γιὰ νὰ κρύψω τὰ δάκρυσα ποὺ κυλοῦσαν ἀκριτικά στὰ μάγουνά μου. ‘Ἐλλαφα σὰν μικρὸ παιδί γιὰ τὸ χαρό τῆς πατσῆς μου Μπλούμπειλ. Σ' αὐτὴν χρωστοῦ τὴ ζωὴ τῆς ἀγαπημένης μου Ρόζη, ἡ δοτία ἔγινε ἡ λατρευτὴ καὶ ἀφωτισμένη σύντροφος τοῦ βίου μου.

Αὐτὴν, φίλοι μου, η ἴστορία τῆς ἀγάπης μου!

ΤΕΣΣΕΡΕΣ “ΑΣΤΕΡΕΣ,, ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ ΤΗ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟΙ...

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1636)

πόνους καὶ χαρές είνε τὸ «αὐτόματο» τῆς τεραστίας ωρλάμας της. ‘Υπάρχουν δύο Γκρέτα Γκάρμποι: ἡ μεγάλη ἡθοποιὸς καὶ τὸ δημοιόγημα μιᾶς ωρλάμας. Η τρίτη Γκρέτα Γκάρμποι, ἡ ἀληθινὴ, είνε ἀνταράκτος. Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὴν κατηγοροῦ: ποτὲ δὲν ἀνοίξησε τὸν πραγματικὸ ἔαντο της...

Τὶ είνε λοιπὸν η Γκρέτα Γκάρμποι; ‘Ενα αίνγκια!

Κι' οἱ τέσσερες «ἀστέρες» ποὺ φότησα, μοῦ παρουσίασαν κι' ἀπὸ μιὰ διαφορετικὴ Γκρέτα Γκάρμποι. Μήπος αὐτὸν ομηραίνει διτὶ κανεῖς δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ καταλάβῃ τὴ Σφίγγα τοῦ Χόλιγουντ;

TZOE MAKE-Y-

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1637)

ριο γιὰ τὴν πονηριὰ τῆς Λουσίλ.

Τὸ καλύτερο λοιπὸν ποὺ μποροῦσε νὰ κάνῃ ὁ Ρούφους, ήταν νὰ δημιουργήσῃ ἔνα αἰσθητὰ ἀμφιβολίας στὴν κρίσι τῶν ἐνόρκων, σχετικῶς μὲ τὴν ὑπαρξὴ, ἐνὸς βραχιολοῦ ἀξίας χιλίων λιρῶν, ποὺ καθὼς ισχυρίζονται ἡ Μίς Μπλάντη, τὴν τὸ εἰκεί χαρίσει κάποιος πλούσιος ζημιαπομπεύτης; τοῦ δὲ πούσιον δὲν μποροῦσαν νῶσχον τὴ μαρτυρία γιατί... εἰχε πεθάνει.

— Δὲν ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς κ. κ. ἐνόρκους—ρωτησε ὁ Ρούφους τὸ γεγονός διτὶ ἐνὸς ἡ Μίς Μπλάντη εἰχε, δύος τούλαστον ισχυρίζεται, στὴν κατοχὴ της ἔνα κόσμημα τόσης ἀξίας, ὡπόσο δὲν σκέψημε ποτὲ νὰ τὸ ἀσπάσιμη; Πώς ἦταν δυνατὸν ἐπίσης, μιὰ ποὺ δέποτε λέει· τὸ εἰκεί τὸσα χρόνια, νὰ μὴ τὸ δώσητο ποτὲ πρὸς ἐπιδιόρθωσιν ἡ καθάρισμα σὲ κανένα ἀδάμαντος ὥλης. ‘Η μῆτρας δηλαδὴ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ κλεψέντος βραχιολοῦ, είνε μιὰ ἀκόμη ἀπό τὶς τεκμήλας ποὺ συνηνέψαντο νὰ κάνῃ κάθε τόσον ὡραῖον τῆς σκηνῆς, γιὰ ν' ἀκούστῃ τ' ὄνομά της; Θὰ ἐνθυμεῖστε μέριμνα διτὶ καὶ πλέον τὸ πρόσωπο τοῦ Ρούφους Τέττη; Καὶ μετὰ διεκάλεπτη συζήτηση ἐπέστρεψε στὴν πονηριὰ της Ρόζης. Τέλος είπε τὸ πρόσωπο τοῦ Ρούφους τὸν τόπον της στείλη ἔναν ἀθώο νέον στὴ φυλακὴ γιὰ ν' αὐτογλαυριαποταμοῦ.

“Επεικαὶ ἀπὸ τὴν ἀγόρευσι τοῦ συνηγόρου, οἱ κ. κ. ἐνορκοὶ ἀπεσύρθησαν γιὰ νὰ συσκεψθοῦν. ‘Οπως ὁ κόσμος δῆλος ἔται καὶ αὐτοὶ διάνυσαν τὴν κάρη καὶ τὸ καλέντο της Μίς Μπλάντη. ‘Αλλὰ σὰν ὄντως εύεντασθησαν ὅποιοι εἰχαν πλήρη συναίσθηση τῆς βαρείας ἀποτολῆς των, ἐλαύνοντες τὸν πόνο καὶ γέλασε. ‘Πρόγει τὸσα γηρήσαμε σημερα, Μίστερ Τεττλ, είπε ὁ νέος, δύος δὲν μού δώσατε καιρὸν νὰ σένα εὐχαριστήσηται καὶ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ἀμοιβὴ σας.

— Ξέρασα τα αὐτά—είπε ὁ Ρούφους παραξενεμένος γιὰ τὴν τόση λεπτοτήσατα τὸν νέον καὶ συγκινημένος: συγχρόνων.

— ‘Ω δηλαδὴ, κύριε, διαμαρτυρεύθηκε σὸν νέος.

— Τοῦ νέους ἔβητες ἀπὸ τὴν τούτη τοῦ ἔνα πορτοφόλι καὶ τὸ δάπεδον της στέγης της.

— Ήσαν γεμάτα τραπεζογυαμάπια. Κατάπληκτος ὁ δικηγόρος κυτάστη τὸν νέον ἐφωτιστικατά.

— Πούλησα τὸ προμηλλεντικό βραχιόλι οὲ καλὴ τιμὴ, είπε ὁ νέος μ' ἀφέλεια, ἀπαντῶντας στὴν βουβή ἔρωτηση τοῦ σαστιμένου δικηγόρου καὶ τοῦ καρφού τοῦ Ρούφους...

Κόρκαλο δι τὸν Ρούφους...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ

τοῦ Σααδῆ

Θυμᾶμαι καποίο βράδυ, ω! πῶς τὸ θυμᾶμαι ἀκόμα ἔκεινο τὸ γλυκό, τ' ἀνοιξιάτικο βράδυ! ‘Η ἀγαπημένη μου μπῆκε δόλο δροσιά, ἔσφινκτικ στὴ φτωχή μου καμαρούδα...

— ‘Ω πόσο δέλπαντε τὰ μάτια της τοῦς της!

Πόσος τὸ νέος ἔβητες ἀπὸ τὴν τούτη τοῦ ἔνα πορτοφόλι καὶ τὸ δάπεδον.

— Μόλις τὴν ἀντίκρυσα πετάχητα ἀπάνω καὶ σὰν τρελλάδης, ἔτρεξα κι' ἔσβυσα τὸ λυχνάρι μου...

— Κι' ἔτσι δέχτηκα τὴν ἀγάπη μου στὸ σκοτάδι, στὸ βαθὺ σκοτάδι, χωρὶς φῶς!

— Γιατί, μὲ ρώτησε ἡ ἀγάπη μου τρομαγμένη, μόδις μὲ εἰδες ἐσβύσας τὸ φῶς;

— Τὴν πήρα στὴν ἀγκαλιά μου, τὴν ἔσφιξα, κι' ἀγγίζοντας στὰ μάτια της τὸ χέλη μου, τῆς ψιθύρισα γλυκά, σὰν κάτι νά τῆς τραγουδοῦσα:

— Γιατί ήσουν ἐσού ποὺ ἥρθες στὴν κάμαρη μου. ‘Εσυ ποὺ είσαι τὸ φῶς!... Γιατί, μόδις σὲ ειδᾶ, ἔνοιφσα τὸν ἥλιο ν' ἀνατέλλῃ...

— Γιατί, μέρις γέλασε. ‘Εκλεισε τὰ μάτια καὶ πάλι χαμογελάσας...

— Κι' ἔγινε, στὴν ἀγκαλιά μου, τὴν ἔσφιγγα, τὴν ἔσφιγγα, τὴν ἔσφιγγα...

— Κι' ἔτσι θά μερις καὶ ποταρής καὶ θά χαμογελάς...

— Κι' ἔγινε θά ξέρω πῶς άσω εἰσαι τὸ φῶς καὶ τὸ χαμόγελο σου είνε δι τὸν ήλιος ποὺ ἀνατέλλει...